

Forfatter: Winther, Christian

Titel: En Rosenstok, ustadig

Citation: Winther, Christian: "En Rosenstok, ustadig", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 296. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid95222/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Men er Du ved min Side
Og hører jeg Din Røst,
Den venlige, den blide,
Da aander let mit Bryst.

Da klinger Harpen inde
I Hjertets Helligdom;
Da seer jeg glad forsvinde
Hvert Jammerens Phantom.

Du smiler og Du taler,
Og Din Tale, Dit Smil
Kan ende mine Qvaler,
Saasnart som Du kun vil.

En Rosenstok, ustadig,
Snart nøgen er, snart grøn;
Men i mit Indre evigt
Det blomstrer i Løn,

Saa Blomst og Blad fremspire
Med Vaarens Liv og Saft, —
Dog virker her ei min egen,
Men en anden, hellig Kraft.

To milde Stjerner vogte
Saa kærligt paa min Vei,
At jeg var rent afsindig,
Hvis jeg dem fulgte ei.

O, kjære, klare Stjerner!
Bliv ved at tindre smukt,
Og led mig over Livets
Vildtsvulmende Bugt.

Jeg grundet har saa længe,
Men ei til Klarhed bragt,
Hvorfra I vel har hentet
Hiin underfulde Magt.

Saa mild — og dog saa vældig,
Saa venlig — og dog stærk,
At her paa Jord I virke
Et Himlens Underværk.

I fæstet har min Tanke
Til sin dybeste Rød;
I vækket har mit Hjerte
Og fortryllet min Fod.

O, kjære, lyse Stjerner!
Nu seer jeg klart og grant,
Hvor før jeg i Alverden
Kun Mulm og Øde fandt.

O, lær mig og at blusse
Som Eders Straale varm!
Lær mig den Flamme tænde,
Som I tændte i min Barm!

O, lær mig og at binde
Saa fast, som selv I bandt!
Lær mig en Seier vinde,
Som selv I den vandt.

Hold Eders Glands da yndigt
For Sky og Taage frie;
Og lad *mig* ene speile
Min Tilværelse deri!

Hvor jeg af Længsel bæver
Hist i den kolde Nat,
Og mod Dit Vindue hæver
Mit Blik af Taarer mat;

Der risler ingen Kilder,
Der vifter intet Træ,
Ei Nattergalens Triller
Fremgaae fra Myrthens Læ;

Ei milde Vinde lufte
Hen over Havens Bed,
Hvor Natvioler dufte
Og slumre sødt derved;

Ei Bjerget kaster Skygge
Ud over Dal og Strøm,
Hvor gamle Minder bygge
Og ligge som i Drøm;

Ei Stjernens Øie titter
Ned til en vild Ruin;
Og Du har intet Gitter,
Jeg ingen Mandolin;